635/01

Den 17. december 2001 blev i sag nr. 55.150:

xxxxx xxx xxxxxx xxxxxxxx
xxxxxxxxxxxx x
xxxx xxxxxx xx

mod

Alm. Brand
Provinsforsikring A/S
Stilling Kirkevej 10
8660 Skanderborg

afsagt sålydende

k e n d e l s e :

_____

Forsikringstageren, der har ulykkesforsikring i Alm. Brand Provinsforsikring A/S, tidligere Forsikringsselskabet Provinzial Danmark A/S, klager ved sin advokat over selskabets afvisning af at yde forsikringsdækning for et ulykkestilfælde i 1994.

Af klagen af 7/2 2001 til nævnet fremgår bl.a.: "På vegne af H.V.Q.M [klageren] skal jeg nedlægge sålydende påstand: Forsikringsselskabet Provinzial skal anerkende, at selskabet er forpligtet til at udbetale erstatning til klager for et mén svarende til 15%. [Klageren] kom til skade ved en ulykke i 1994. Hun faldt ned fra et køkkenbord og slog ryggen. Klager blev undersøgt på røntgenafdelingen, Vejle Sygehus, og fik den besked, at hun havde pådraget sig en mindre diskusprolaps. Klager gik til fysioterapi i ca. 2 uger efter ulykken hvorefter hun stoppede hermed, idet der ikke var gener efter ulykken. Klager henvendte sig hos egen læge, som ligeledes oplyste hende, at hun havde pådraget sig en mindre diskusprolaps, men at der var mange mennesker, der rendte rundt med diskusprolapser uden at have gener herefter, hvorfor der ikke var nogen grund til at fortsætte fysioterapibehandlingerne eller i øvrigt træffe foranstaltninger i relation til ulykken. Klager havde ingen sygedage i forbindelse med ulykken i 1994 og arbejdede videre som social- og sundhedshjælper. Det arbejde hun bestrider som social- og sundhedshjælper er stærkt rygbelastende, hvorfor eventuelle gener efter ulykken givetvis ville have vist sig i forbindelse med hendes arbejde. Klager havde ikke overhovedet sygefravær i forbindelse med ulykken i 1994. Klager har således ikke været klar over, at der

bestod et mén efter ulykken i 1994. I 1998 kom klager igen til skade ved en ulykke som blev anmeldt overfor forsikringsselskabet Provinzial. Provinzial forelagde sagen for Arbejdsskadestyrelsen, som fastslog at méngraden androg 15%. Arbejdsskadestyrelsen fastslog tillige, at 5% af ménet vedr. skaden i 1998 og 10% af ménet vedr. skaden i 1994. Arbejdsskadestyrelsens afgørelse blev truffet 29. juni 2000. Klager og forsikringsselskabet har korresponderet om erstatningens størrelse efterfølgende, og forsikringsselskabet henholder sig til forsikringsaftalelovens § 29, hvorefter forsikringsselskabet ikke anser sig forpligtet til at udbetale erstatning i henhold til de 10% som vedrører skaden i 1994."

Selskabet har i skrivelse af 23/2 2001 til nævnet bl.a. anført: "Ifølge skadeanmeldelsen anmeldte klager den 20.01.1999 2 uheld fra 1998, hvor hun kom til skade med sin ryg. I forbindelse med vurderingen af følgerne efter disse uheld, bemærkede vi, at klager gennem mange år havde haft en dårlig ryg. Der er således udført CT-scanning i 1994, som følge af et lænderygtraume efter fald fra køkkenbord ultimo august 1994. Denne undersøgelse viste prolaps bag 5. bruskskive - samme sted som skaderne i 1998. Endvidere har der i 1995 været diskuteret operation. Sagen har været forelagt Arbejdsskadestyrelsen, som vurderede, at klagers samlede invaliditet var på 15%. De 10% hidrørte fra prolapsen i 1994 og følgerne efter uheldene i 1998 til 5%. Ud fra det oplyst har vi vurderet, at kravet på 10% invaliditet efter uheldet i 1994 er forældet i medfør af FAL § 29, idet kravet er fremsat senere end 2 år efter udgangen af det kalenderår, hvor klager fik kundskab om kravet. Vi har ved denne vurdering lagt vægt på, at klager allerede i 1994 fik resultatet af CT-scanningen. En sådan scanning foretages kun, når der har været symptomer og deraf følgende klager af en vis karakter. Det fremgår da også af speciallægeerklæringen, at der siden 1994 har været lænderygsmerter. En invaliditetsgrad på 10% må i sagens natur give gener. Det er derfor vor opfattelse, at klager har haft kundskab om kravet og om, det er forfaldent. På baggrund heraf er det vor opfattelse, at vi har været berettiget til at afvise kravet vedr. følgerne efter uheldet i august 1994."

Af journaloplysninger fra Haderslev Sygehus fremgår bl.a.: "031194 OART.AMB. I forbindelse med fald [fra] et bord i slutningen af august måned fik hun lave lændesmerter. I løbet af få dag smerteudstråling diffust i hø. ben, ud i 1. tå, men også ud i de laterale tæer. Paræsthesier i samme område, snurrende fornemmelse i alle tæer, dog værst i

hø. storetå. Har i samme periode af og til haft svært ved at kunne holde på vandet. Tager Ibumetin og Nobligan som smertestillende med nogen effekt. - Forværring af symptomerne ved brug af bugpressen. … 19.01.95 CT-skanning udført på Vejle Sygehus d. 06.12.94 har vist prolapsus disci i.v. L5/S1 paramedianus dxt. Kontakter pt. telefonisk og det viser sig, at hun på nuværende tidspunkt er helt symptomfri. Foretager os intet yderligere."

Af speciallægeerklæring af 11/6 1999 fremgår bl.a.: "Resumé og konklusion: HM er 43 år, uddannet sygehjælper, arbejder som sådan på plejehjem. 1994 blev skadelidte udsat for et indirekte lænderygtraume medførende rygsmerter og radikulær udstråling til højre underekstremitet, som svandt efter konservativ behandling i løbet af 3 uger. Der har siden intermitterende været lænderygsmerter. Der blev foretaget CT-scanning af lænderygsøjlen visende fremfald af 5. lændebåndskive på højre side med påvirkning af nerverod. Pga. symptomremission afstod man fra operation. I november 1998 og primo december 1998 var skadelidte udsat for 2 tilfælde med indirekte lænderygtraume. I forbindelse med første traume fik HM på ny lænderygsmerter med udstråling til højre underekstremitet, som accentueredes i forbindelse med faldtraume primo december 98."

Nævnet udtaler:
Efter de foreliggende oplysninger må kravet om erstatning for ulykken i 1994 anses for fremsat så længe efter det tidspunkt, klageren fik kundskab om at have et forfaldent krav i anledning af 1994-ulykken, at kravet er forældet efter 2 års-reglen i forsikringsaftalelovens § 29.

Derfor

b e s t e m m e s :

Klagen kan ikke tages til følge.

Jørgen Nørgaard